

Kongressen har kapats av storbolagen

BÖCKER

■ **Noam Chomsky:** *Hybris – USA:s strävan efter global dominans.*

■ **Gore Vidal:** *Evigt krig för evig fred,* artiklar skrivna 1994 till 2001.

Trots sina helt olika bakgrunder, Gore Vidal med 22 romaner och en mängd skådespel och lingvisten Noam Chomsky som noggrant återger lästa dokument, har bägge författarna mycket som förenar dem:

- Bannlysning från etablerade media i USA, till och med i Sverige är de hänvisade till Ordfront förlag.
- De är kritiska mot "demokratien" i USA. Grundlagsfäderna ville behålla makten i en liten grupp och en av dem, James Madison, skrev att "*we must protect the few from the many*" och han kallade folket för "det stora odjuret".
- De ogillar vad de ser i Washington i dag, helt i händerna på det militär-industriella komplexet och det täta samarbetet med Världsbanken och IMF för att främja amerikanska företags intressen. Chomsky definierar USA:s näringsliv såsom stats-korporativ merkantilism. Gore beskriver "konspirationssnack" som den nu gällande förkortningen för sanningar som inte får uttalas.
- Bägge beklagar att Washington enbart tolkar 11 september 2001 som USA-hat och terrorism, och de inbjuder i stället till mogen eftertanke.
- De noterar den rent rasistiska inställningen till andra folkslag och citerar presidenter som William Howard Taft (1909–13) "Latinamerika är vårt av ras-mässiga skäl" samt Woodrow Wilson som ansåg filippinerna vara "barn som måste lyda likt personer som står under förmyndare".

Noam Chomsky framhäver Chapultepec-konferensen år 1945 där USA fastslår att "varje ekonomiskt självständig demokrati i Latinamerika utgör ett direkt hot mot USA" såsom en logisk

efterträdare till Monroe-doktrinen (1823) och dess uppföljare i Roosevelt-korollarier (1904).

Varje gång länder vill "ta saken i egna händer" drabbas de av Washingtons motdrag. "President Reagan utlyste 1985 ett årligen förnyat nationellt nödläge eftersom den nicaraguanska regeringens politik och handlingar utgör ett exempelöst och extraordinärt hot mot USA:s nationella säkerhet och utrikespolitik."

Gore listar på åtta sidor de krig som påbörjats av USA, från Pearl Harbor 1940 fram till den 11 september 2001. "I dessa flera hundra krig mot kommunism, terrorism, narkotika eller ibland någon ren småsmak var det som regel vi som utdelade det första slaget. Men det är ju vi som är de goda, eller hur? Visst."

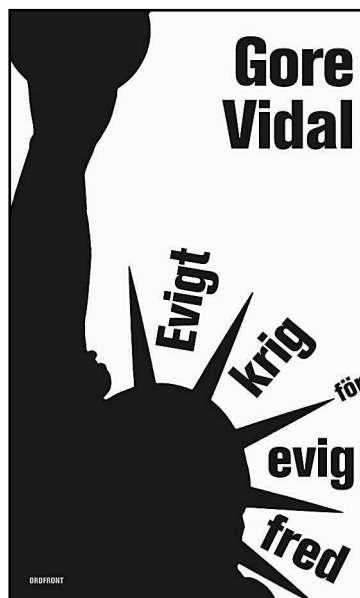
Bolagens regering

Gore uttalar den frustration som "vi, Förenta Staternas folk" känner med följande träffsäkra formulering:

"För femtio år sedan ersatte Harry Truman den gamla republiken med en nationell säkerhetsstat vars enda syfte är att föra eviga krig, heta, kalla och ljumma. Det exakta datumet är den 27 februari 1947 och platsen är Vita husets kabinettsrum. Personerna: Tru-

man, vice utrikesminister Dean Acheson och en handfull kongressledare. Den republikanske senatören Arthur Vandenberg sa till Truman att han kunde få sin militariserade ekonomi, *endast* om han först 'skrämdde skiten ur det amerikanska folket' genom att hota med att ryssarna skulle komma. Truman lovade att göra det. Det eviga kriget hade inletts.

Representativa regeringar av, genom och för folket är nu ett bleknat minne. Endast storbolagen åtnju-

ter representation av kongresser och presidenter som de betalar för i ett arrangemang där det inte är möjligt att riktigt ställa någon till svars, eftersom de som har köpt regeringen också äger media. Men med den revolt som pretoriangardet i Pentagon anställt går vi in i en ny och farlig fas. Fast vi regelbundet stigmatiserar andra samhällen som skurkstater har vi själva blivit den största skurkstaten av alla. Vi respekterar inga fördrag. Vi föraktar internationella domstolar. Vi går unilateralt till angrepp var-

helst vi önskar. Vi ger order till FN men betalar inte våra avgifter. Vi klagar på terrorism, ändå är ert imperium nu den största terroristen av alla. Vi bombar, invaderar och omstörtar andra stater. Fastän vi, Förenta Staternas folk, är den enda källan till legitim makt i detta land är vi inte längre representerade i kongressen.

Vår kongress har kapats av storbolagen och deras ordningsmakt, imperiets militärmaskin. Vi, Förenta Staternas orepresenterade folk, är lika mycket offer för denna militariserade regering som panamanerna, irakierna eller somalierna. Vi har tillåtit våra institutioner att övertas i namn av det globaliserade amerikanska imperium som är totalt främmande som begrepp för allting våra grundarfäder hade i åtanke".

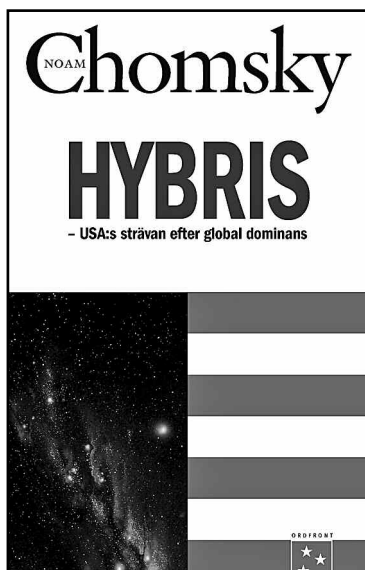
Bägge böckerna inspirerar mig till en personlig reflektion med anledning av *Frente Amplio*s valseger i Uruguay nyligen. Alltså, över 90 procent av Uruguays väljare går till valurnorna för att äntligen krossa de oligarkiska partiernas, *Colorados* och *Blancos*, över 170-åriga maktmonopol och ger *Frente Amplio*s kandidat 51 procent av alla röster i den första omgången.

I USA röstar knappt 40 procent på de båda oligarkiska partierna, republikaner och demokrater.

Vad skulle hända om de övriga, säg, 50 procent av väljarna i USA skulle ges tillfälle att kunna rösta på något alternativ?

Var kan man tala om demokrati, i Uruguay eller USA?

Wille Olsson

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-No Derivative Works 2.5 Sweden License. To view a copy of this license, visit creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/

Ur tidskriften Nyheter från Nicaragua nr 1 2005

SOME RIGHTS RESERVED